

میزبانی از جام بین المللی بوکس در چابهار/نگینی زیبا روی انگشتر ایران

هوای دلچسب، موقعیت مکانی مناسب و از همه مهم‌تر مردم مهمان‌نوازی ک در چابهار هستند. از لحظه ورود به فرودگاه وقتی فهمیدند که برای مسابقات بوکس بین‌المللی جام مکران آمده‌ایم هیجان داشتند. اصلاً دوست نداشتند میزبان بدی باشند. شاید همدیگر را هم نمی‌شناختند، اما یکی‌شان می‌گفت: «برای مهمانان ماشین بگیرید در گرما نمانند.» دست در دست هم داده بودند تا وقتی مسافران از شهرشان می‌روند سوغاتی‌شان نه خرما باشد، نه روسری‌های دور دوزی شده و نه شکلات‌های سنتی و محلی‌شان. آن‌ها می‌خواستند هرکسی که از اینجا می‌رود خاطره خوبی داشته باشد و وقتی به شهر یا کشورش رسید، دوباره انگیزه‌ای برای بازگشت داشته باشد. راننده‌ای می‌گفت: «تو را به خدا از بگویند از چابهار بد ننویسند. شما که خودتان دیده‌اید، اینجا امن است. تازه داشت توریست به شهر ما می‌آمد. قول می‌دهم اگر یک نفر فقط یک‌بار به شهر ما بیاید، هر سال و در هر زمانی که توانست به اینجا بیاید.»

گذر از جنگل حرا، کوه‌های مریخی و قلعه پرتغالی‌ها. همانی که سال‌ها سال قبل برویایی درون خودش داشت. کمی آن‌طرف‌تر هم قبرستان آن‌ها بود که شکل و شمایل خاص خودش را داشت. چابهار کلی جاذبه گردشگری دارد. حتی بازار سنتی (معروف به بازار پیرزن‌ها) هم برای خودش عالمی دارد.

باین‌حال این روزها چابهار میزبان رویداد مهمی است که اگر اغراق نباشد باید گفت که بیشتر از هر چیز دیگری جلب‌توجه می‌کند. رویدادی به نام جام مکران. حضور هفت تیم خارجی در یکی از جنوبی‌ترین شهرهای ایران چیزی نیست که بشود به‌سادگی از کنارش گذشت. آن‌هم در رشته‌ای مثل بوکس. شاید اگر فوتبال، والیبال یا رشته دیگری در ورزش بود چندان اهمیتی نداشت، اما در بوکس ماجرا فرق می‌کند.

خیلی وقت است که اصرار خیلی از کسانی که خارج از پایتخت زندگی می‌کنند این است؛ اینکه چرا همه رویدادهای بین‌المللی باید در پایتخت برگزار شود و حالا میزبانی مکران شروعی است برای اینکه ثابت کند در رشته‌هایی که مظلوم واقع شده‌اند می‌توان حرف‌های زیادی برای گفتن داشت.

این را خارجی‌هایی که به چابهار سفر کرده‌اند هم گفته‌اند. همان‌هایی که وقتی حسین ثوری را بالباس محلی خودش در فرودگاه دیدند حسایی چشمانشان گرد شده بود. فکرش را بکنید. رئیس فدراسیون بوکس بالباس محلی سیستان و بلوچستان در حال استقبال از مهمانان خارجی. خیلی‌ها می‌گفتند زشت است، اما چه زشتی‌ای؟ اتفاقاً استقبال هم شد و بازتاب خاص خودش را هم داشت. چه اگر این‌طور نبود خارجی‌هایی که به مکران آمده‌اند مصاحبه می‌کردند و از لباس ثوری، وضعیت جا و مکان و محل برگزاری مسابقات گله می‌کردند. اما چابهار و مردم خویش کارهای زیادی کردند تا میزبان خوبی برای این تورنمنت بین‌المللی باشند.

آن‌ها در بازار حسایی خارجی‌ها را تحویل می‌گرفتند و رفتارشان طوری بود که انگار ماه‌ها برای این کارها آموزش دیده‌اند. امروز این مسابقات تمام می‌شود. اما شکی وجود ندارد همه خارجی‌هایی که پیش از غروب آفتاب این تکه از خاک ایران را ترک می‌کنند از سواحل صورتی‌رنگ چابهار برای دوستان خود خواهند گفت و از اینکه در خلیج همیشه فارس تکه جواهری وجود دارد که روی نگین انگشتری به نام ایران می‌درخشد.

